

20.10.2014: Den čtvrtý – první bodík pro Aničku, marný maratón Elišky a štěstí v neštěstí pro tátu

I přes večerní předsevzetí, že ráno vstaneme dřív, se to příliš nedaří a z postele se soukáme asi v 9.30. Nicméně počasí se začíná jevit příznivěji a oknem nesměle pronikají do pokoje první sluneční paprsky. Dohoda tedy zní: Snídaně, v 11.00 příprava a pak se před obědem na chvíli podíváme ven. Chtěl jsem jít někam do města, kde jsme ještě nebyli, ale jsem nekompromisně přehlasován: Jde se opět k moři, mrknout, co přinesl včerejší prudký vítr a velké vlny.

Holky jsou po přípravě lehce nervózní, jsme si vědomi obecné šachové síly soupeřů z bývalých sovětských republik. Myšlenky se ale u moře ihned stáčí jinam. Holky zase hledají mušle, odskočí si na dětské hřiště, lanovou prolézačku atd. Já se osměluji a usedám na terasu oné „rybí restaurace“ a dávám si dvojku dobrého suchého červeného vína. Počasí se mezitím skvěle spravilo a já celkem příjemně relaxuji. Musím sice během hodiny odpálkovat tři pracovní telefony, ale při pohledu na poletující racky, spokojené holky a kavkazské hory na horizontu je mi celkem fajn.

Zahrádka restaurace Pier Batumi

Cestou na oběd děláme ještě pár hezkých fotek na bulváru

Po obědě si holky daly krátkých, ale snad posilujících „dvacet“ a vyrazili jsme k druhému kolu. Cestou v místním krámku kupuji holkám nějaké vody a sobě „Velkopopovického kozla“ v plechu – fakt origoš! Do batohu, po včerejší zkušenosti s Heinekenem. Na Sheraton přicházíme tak akorát a usazují holky k partiím druhého kola. Sotva stíhám dělat vítací fotky a už mě ženou ze sálu ven.

2. kolo G14: Mustafazada Nigar, 1744, AZE 1-0 Vavřínková Eliška, 1495, CZE

2. kolo G10: Kochinyan Hasmik, 0, ARM 0-1 Vavřínková Anna, 1406, CZE

Hotelové foyer je dnes totálně full a náš včerejší koutek je již bohužel obsazen. Holčám jsem slíbil, že určitě budu čekat TADY NĚKDE. 10 minut bezmocně korzuji a rozrážím si brašnou od nořasu bezcílnou cestu. Snack troch osiřel, i někteří ostatní asi taky pochopili. Kozel v bagáži, místa nět, što nádo?

Luxusní, ale přeplněný foyer hotelu Sheraton

Náhodou potkávám manžele Markovy – a že prý se jde do hospody naproti, že tam mají Slováci trvalou rezervačku, zkusíme to prý za nimi a pak se uvidí. Tak jo, souhlasím bez sebemenšího protestu. Hospoda asi 15 metrů naproti Sheratonu se snaží dělat konkurenci. A musím rychle říci, že úspěšně. Útulné prostředí, s obsluhou domlouváme rezervé jednoho stolu i pro CZE. V nápojovém lístku mají Krušovice točené – 7 GELů (včera prý ale bylo nějaké jeté), dále místní gruzínské točené 0,5 l za 5 GELů, 2 dcl vína za 7, kafe 4 atd. BINGO! Poloviční ceny, dvojnásobné porce! To je štěstí v neštěstí! Jen wifi je problém, i když nás personál ujišťuje, že OK, tak se i přes dobrý signál se nelze připojit. Jen v sektoru Slováků se to jedné paní daří – no nevím kolik a komu zaplatila☺. Blbě se dá připojit k protějšímu Sheratonu.

Takže dávám místní točené a jsem příjemně překvapen. Chutí takový nějaký náš slabší brněnský kvasnicový Pegas, ale docela to šlo. Zklamání nastalo při přání o repete – užě nět, – Heineken? Nět, nět, nět! Objednávám si suché červené a opět spokojenost. Zvěsti neklamaly, gruzínské víno je opravdu velmi dobré!

No ale co s holkami? Slíbil jsem, že budu čekat TAM, a zatím srkám červené TADY. Paní Gnojková se nabízí, že si půjde usednout na ty schody a že bude odchyťávat naše děti, které dohrají a bude je lífrovat správným směrem. Dobrá tedy. Jsem trochu nervózní, protože vím, jak obě cáčorky umí zjančit, když něco není tak, jak mělo být.

Po necelých dvou hodinách přichází spokojená Kristýna Marková s druhou remízkou se silnější soupeřkou. Nějak se ošívám a jdu raději preventivně na inspekci (ne, že bych paní Gnojkové nevěřil). Ihned po vstupu do foyeru vídím brouzdající a hledající Aničku! Tati, kde jsi? Já jsem vyhrála a já Tě hledám! ☺ No super! Upřímně jsem tomu dnes příliš nevěřil, ale následný rozbor ukázal, že Aňa vzala partii stylem Tacka Kriebla – rošáda je ztráta tempa a soupeřku zničila v podstatě ve dvaceti tazích. Nutno objektivně dodat, že Arménka především v konci si šla velmi aktivně pro svůj ortel a nakonec nechala stát dámu - , ale v situaci, kdy už v podstatě neměla co hrát. Tak super, nálada je hned o poznání veselejší!

Slovensko – česká základna v restauraci BOULEVARD

Restaurace BOULEVARD – atmosféra a spokojená Anička po zisku prvního bodu na ME

Postupně přicházejí další samé dobré zprávy a celkově výrazně zlepšujeme bilanci z prvního kola.

Objevují se trenéři David a Luboš, jen Elsa pořád nikde. 3 hodiny, 4 hodiny, Elsa pořád nic. Je tam vůbec? Nepoletuje někde kolem hotelu a nehledá nás? Lucka Ambrožová mě ujišťuje, že asi před hodinou Eliška ještě hrála. No tak to su úplně klidný! Po 4,5 hodinách se s Aničkou zvedáme a jdeme střídavě držet čestnou stráž pod schody v Sheratonu. Jsem nervózní. Eliška si potřebuje zvednout sebevědomí a konečně uspět výsledkově s nějakým ratingově dost lepším soupeřem. Její hezké pozicní šachy dlouhodobě postrádají potřebné finále – boxerku, která udeří poté, co si připraví velmi dobrou výchozí pozici pro závěrečný úder. Jenže ten potřebný úder se velmi často (trvale) nekoná a Eli ve „strachu z úspěchu“ trátí jednu dobrou pozici za druhou.

Aňa poctivě stepuje na schodech (Jak to ta Eliška, tati, vydrží tak dlouho hrát?), hotel už je téměř prázdný a Elsa pořád nikde. Stejně tak ještě čekáme na Zuzku Gřesovou. Dobíhá pátá hodiny hry. Kozel v plechu je v brašně? Jo. Tak jdu před hotel a v prostoru mezi taxikáři ho na stojáka ztrestám. Vracím se zpět za Aničkou a za chvíli vidíme Zuzku – remíza. Dotaz na Elišku – ještě hraje, uklidňuje mě Zuzka. No aspoň, že tam je.... Za dalších 5 minut, po přesně 5 hodinách statečného boje, je konec. Smutná Eli kráčí po již téměř prázdných schodech, evidentně hodně unavená, bohužel to opět nevyšlo. Houževnatá soupeřka z Azerbajdžnánů Elišku doslova udolala. Pozdější rozbor s trenérem Lubošem potvrzuje známé-Eli stála velmi dobře, ve chvíli, kdy měla rozhodnout, opět zahrála opatrné pasívní tahy, čehož soupeřka v nouzi náležitě využila. Nedá se nic dělat, jedeme dál, ve hře je ještě spousta bodů a dobrých partií!

Cestou zpět se stavíme opět v už známém krámku pro vody a Kozlíky, místní zvědavé osazenstvo zkoumá, co jsme zač. Potřebuji rozměnit 100 GELů, což taky nějak trvá (myslím, že tu bankovku většina Gruzínců nevidí každý den – to nemyslím nijak špatně ani hanlivě). Následuje večere, skype telefonát holkám do Brna a pátrání po losu třetího kola.

V úterý čeká Elišku soupeřka z Norska 1685, Aničku Ruska bez Fide ela. „Né tati, já nechci hrát s Ruskou!“ „Budeš muset, milá, zlatá.....“ Holky unavené brzy usínají a táta jde psát.